

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

היכל תשיעי
קובץ שלשלת האור
שער שלישי

לקוטי שיחות

בתרגום חפשי ללשון הקודש

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנתם מענדל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בראשית

(חלק טו — שיחה ג)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושלוש לבריאה

שנת הקהל

מאה ועשרים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע

מחזור הראשון של לימוד הלקוטי שיחות
שבוע פרשת בראשית, כא"כז תשרי, ה'תשפ"ג (א)

LIKKUTEI SICHOT
TARGUM L'LOSHON HAKODESH

Copyright © 2022

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY
770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

בראשית ג

שככל שיהיו מזוככים וקרובים יותר לרוחניות, כך תוכל ההשגה להגיע למעלה יותר.

(ב) איך אפשר לומר שהמלאכים לא ידעו „מה שמו כו” – ידיעה התלוי, לפי הביאור הנ”ל, בידיעת „סוד המרכבות העליונות” (מקור ושורש הנבראים) – הלא המרכבות העליונות הן מלאכים, והם שורש ומקור החיות והבהמות דלמטה (ולכן „נקראים כו” בשם חיות ובהמות כו”⁵) – ואיך יתכן שלא ידעו „מה שמו כו”?

ודחק גדול לומר, שבהיותם מציאות רוחנית שמקומה בעולמות רוחניים, לא ידעו אודות המתרחש בעולם הזה הגשמי, ולכן לא ידעו כיצד לקרוא לנבראים שלמטה בשמותם – כי לפי זה איידיעתם לא באה מצד פחיתות במעלתם („חכמתו מרובה משלכם”), אלא אדרבה, מצד העילוי של היותם רוחניים וזכים.

ב. ויובן בהקדים:

קריאת השמות ע”י אדם הראשון היתה קודם חטא עץ הדעת, כאשר עדיין ה’ בגן עדן ובשלימותו, והמצאו שם (ויניחהו בגן עדן) ה’ כדי „לעבדה ולשמרה”⁷. ומזה מובן, שכל פרט ממעשיו בזמן ההוא, ובפרט המעשים

א. איתא במדרש¹: „בשעה שבא הקב”ה לבראת את האדם נמלך במלאכי השרת כו’ אמרו לו אדם זה מה טיבו אמר להם חכמתו מרובה משלכם. הביא לפניהם את הבהמה וכו’ אמר להם זה מה שמו ולא היו יודעין העבירן לפני אדם אמר לו זה מה שמו אמר זה שור זה חמור וכו”.

והנה, תוכן החכמה לקרוא לכל בהמה וכו’ בשם – מבואר בשל”ה: בשמו של דבר מרומז שרשו; ואדם הראשון השיג את המקור ושורש של כל נברא, ולפי שרשו נתן לו שם. וזו היתה חכמתו, אשר (בלשון השל”ה) „בידיעת התחתונים ידע סוד המרכבות העליונות” (וכמו שמאריך המגיד בענין השם באור תורה³ על הפסוק⁴ „וכל אשר יקרא לו האדם נפש חי” הוא שמו”).

וצריך להבין:

(א) לכאורה, השגת מקור ושורש כל דבר אינה באה מריבוי החכמה, שהרי הידיעה ב„סוד המרכבות העליונות” אינה תלוי בגודל וריבוי החכמה, אלא בהודככות של כחות ההשגה⁴ –

(1) ב”ר פי”ז, ד. וש”נ.

(2) בהקדמה בית המקדש (יד, א). וראה רמב”ן ובחיי פרשתנו ב, יט. לקו”ת בהר מא, ג. נשא ד”ה כה תברכו וביאורו (כו, ב. כז, א). אוה”ת בראשית תקמב, א. סה”מ קונט’ ח”ב תל, א”ב. ועוד.

(3) ד, סע”ב ואילך.

(4) פרשתנו ב, יט.

(4*) ובפרט ע”פ המבואר בכ”מ שע”י הבנה

והשגה מתאחד ומתייחד השכל והמושכל והמשכיל (מו”נ ח”א פס”ח. תניא פ”ה. ועוד).

(5) תניא רפל”ט.

(6) ראה פי’ מהרז”ו לבר”ש.

(7) פרשתנו שם, טו.

הרוחני. וכידוע¹¹ שהתהוות הגשמיות מהרוחניות היא רק בכחו של הקב"ה שהוא כל יכול, ורק מצד זה יתכן „דילוג” זה – שמשורש רוחני למעלה יתהוו נבראים גשמיים.

ולפיכך הידיעה ששורש השור הוא מפני שור שבמרכבה, עדיין אינה מספקת כדי שנוכל לקרוא¹² את השור למטה בשם שור, מאחר שלנברא אין כל (ערך ו)חיבור לשרשו¹².

וזה הי' החידוש דאדם הראשון – „ויקרא האדם שמות¹³”, ש„קרא” והמשיך את (שמו) שורש הנברא, שירד אל (ונמשך בתוך) הנברא הבא ממנו.

ד. וזוהי גם השייכות בין הענין דקריאת שמות ובין „וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה”:

מצד הבריאה עצמה, הנה אפילו בגן עדן, החלק הכי מובחר בעולם (ובפרט – גן עדן כפי שהי' לפני החטא), אין קשר גלוי בין הנברא למטה לשרשו למעלה; אמנם גן עדן הוא מקום אשר מצד גודל הקדושה שבו אינו יכול לסבול כל חטא, ומכל מקום זהו אור שלפי ערך עולם הזה בלבד.

ובזה היתה מעלתו של אדם הראשון

(11) ראה בכ"ז – אגה"ק סי' כ'; תו"א ד"ה יביאו לבוש מלכות (צ, ב). אוה"ת שמע"צ ע' איתשפא ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות אחדות ה' פ"ב. שרש מצות התפילה פכ"ה ואילך. ועוד.
(11*) ראה ג"כ צפע"ג עה"ת עה"פ.

(12) ולהעיר ממשנת (לקו"ש ח"ט ע' 409 ואילך (ס"ב, ס"ה). נדפס גם בלקו"ב לתניא (להר"י (שי"י) קארף) ח"ב ע' קלט ואילך) בדיוק אדה"ז באגה"ת (פ"ד), „ולכן נקראו המלאכים בשם אלקים כו", עיי"ש.

(13) פרשתנו שם, כ.

שעליהם מטופר בתורה, הי' חלק מענין „לעבדה ולשמרה”. יתירה מזו: כשם שעבודת גן ושמירתו פועלת ומשפיעה על מצב הגן – כך קיום „לעבדה ולשמרה” ע"י אדם הראשון בגן עדן פעל עילוי וקדושה בגן עדן (למעלה מהעילוי שבגן עדן מצד עצמו⁸).

ולכאורה: מהו תוכן ה„עבודה” בקריאת נבראים בשמותם? – ואזכרה: לפי הביאור הנ"ל נמצא לכאורה, שאדם הראשון לא חידש את שמות הנבראים – שהרי הנבראים קיבלו חיותם (משרשם ומקורם) עוד קודם שאדם הראשון קראם בשמותם; ואין זאת אלא שאדם הודיע את השם הנכון של כל נברא (בהתאם לשרשו).

ועל כרחק צריך לומר: א) שאין די בהשגה בשורש ומקור הנבראים כדי לקראם בשמם המתאים; ב) רק אדם הראשון הי' יכול לעשות זאת, מפני ש„חכמתו מרובה משלכם”.

ג. והביאור בזה:

הגם שכל נברא למטה יש לו מקור ושורש למעלה, וכמאמר רז"ל¹⁰ „אין לך כל עשב וכו' שאין לו מזל וכו'” – ולדוגמא: שורש השור למטה הוא מ„פני שור” שבמרכבה – אעפ"כ, אין כל ערך בין הנברא לשרשו, מאחר שע"י השתלשלות ממדריגה למדריגה, יהא ריבוי השתלשלות ככל שיהי, אין דבר גשמי יכול להתהוות מן השורש

(8) לקו"ת שה"ש רד"ה כי כאשר. ובכ"מ.

(9) בהבא לקמן (וכן הקושיא בטעיף שלפנ"ז) – ראה לקו"ת נשא שם. לקו"ש ח"ד ע' 1247.

(10) ב"ר פ"י, ו. וראה זח"א רנא, א. מו"ג

ח"ב פ"י.

לקב"ה שאינו מוגבל ח"ו – והוא כלול „מן”²¹ העליונים ומן התחתונים”²², יש ביכלתו לחבר „עליון” ו„תחתון”, כך שה„תחתון” והנברא שלמטה יהי' מיוחד עם ה„עליון” ועם שרשו למעלה.

וזהו גם מה שאמר הקב"ה למלאכים, „חכמתו מרובה משלכם”:

האדם הוא בכחינת „איזהו) חכם הרואה את הנולד”²³, כפירוש רבינו הזקן²⁴ – „שרואה כל דבר איך נולד ונתהוה כו' בדבר ה”’, היינו, שרואה את ההולדה וההתהוות של הדבר, איך הוא נולד ונתהווה משרשו ודבר הוי'; המלאכים רואים (בכח חכמתם) את הכח האלקי המלוּבש בנבראים, אבל לראות^{24*} בנולד גופא את שרשו למעלה – זהו דבר שאינו בגדרו של מלאך. ודוקא אדם הראשון, אשר „חכמתו מרובה משלכם”, הי' יכול לראות בנברא שלמטה את (היותו מיוחד עם) שרשו למעלה.

16 [ובזה יובן גם הטעם שלא הי' די למלאכים בזה שאמר להם הקב"ה „חכמתו מרובה משלכם”, והי' צורך להראותם מעשה בפועל (קריאת שמות) – לפי שענין כזה (שישנו באדם) כחיבור עליון ותחתון, אינו בגדר

– שפעל את הקישור¹⁴ בין הנבראים למטה לשרשם למעלה¹⁵, ויתירה מזו – חיברם להיות לאחדים, עד ששמו של כל נברא, שבו נקרא הנברא ע"י כל אדם (אפילו קטנים ועמי הארץ) למטה בעולם הזה, הוא לפי האותיות דשרשו למעלה¹⁶.

ה. ובזה יובן הטעם שרק אדם הראשון הי' ביכלתו לתת את השמות, ולא המלאכים:

אף שגם המלאכים ידעו ששורש השור, לדוגמא, הוא מפני שור שבמרכבה, אעפ"כ אין בכחם לפעול את החיבור של שורש הנברא עם הנברא למטה. וכמובן גם מהענין¹⁷ ד„הנפילים היו בארץ”¹⁸, אשר כאשר מלאך יורד לעולם הזה הוא נעשה „נופל”, ואינו יכול לגבור על הישות והחומריות של העולם; וזאת משום שאין ביכלתו של מלאך להיות בתוך העולם וביחד עם זה להיות קשור עם האלקות שלמעלה מן העולם.

דוקא אדם¹⁹, שהוא (אדם מלשון) אדמה לעליון²⁰ – הוא דומה, כביכול,

14 ראה לקו"ת נשא שם (כו, ב. כז, א בשם טעה"ז להר"ח פ' עקב) דענין קריאת שמות הוא בשביל בירור הנבראים והעלאתם לשרשם.

15 ראה לקו"ת נשא שם (כו, ב): שיבואו לשרש ומקור האותיות כו', עיי"ש.

16 ובלשון השל"ה: בידעת התחתונים ידע סוד מרכבות העליונות.

17 ראה תו"א בראשית ד, סע"ב. תו"ח שם כה, ג. ועוד.

18 בראשית ו, ד. זח"א לו, א. נח, א. ועוד.

19 ראה ג"כ לקו"ת נשא שם. תו"ח בא קלט,

א. אוה"ת בראשית שבהערה 2.

20 של"ה חלק תושב"כ וישב סוף הדרוש

צאן יוסף (שא, ב) ובכ"מ. עש"מ מאמר אם כל חי ח"ב פל"ג ועוד.

21 בר" פ"ח, יא. פ"ב, ת. פרש"י בראשית

ב, ז.

22 ראה בכ"ז ס' הערכים-חב"ד ח"א ע' אדם

(ע' קכד ואילך. וש"ג).

23 תמיד לב, א.

24 תניא פמ"ג. לקו"ת נשא שם (כו, ד). ועוד.

24* וכידוע החילוק בין רואה את הנולד, או

(רק) יודע את הנולד – ועד שאין עד (- שראה)

נעשה דיין (ר"ה כו, רע"א).

מגדרי העולם (הי' הוה ויהי' כאחד²⁸), נעשה „אלקיד” – כוחך וחיותך של כל איש ישראל²⁹. ועי"ז נפעל החיבור בין האלקות שלמעלה (מהליות שורש אל) העולם לעולם.

ולכן מצינו, שבזמן מתן תורה שוב לא יכלו המלאכים לקבל ענין זה של חיבור מעלה ומטה, כמסופר בגמרא^{29*} שטענו: „חמודה גנוזה וכו' אתה מבקש ליתנה לבשר ודם מה אנוש גו' תנה הודך על השמים”: מאחר שהתורה היא תכלית הרוחניות והעילוי, כיצד זה תרד מטה ותנתן לבשר ודם? ודוקא משה רבינו הי' יכול „לקבל” ולהשיג את ענין מתן תורה, ביטול הגזירה בין עליונים ותחתונים, עד שייעשו לדבר אחד³⁰.

ז. ב' הענינים הנ"ל בחיבור עליון ותחתון – (א) חיבור הנברא עם שרשו (ע"י עבודת אדם הראשון), (ב) חיבור הנברא עם האלקות שלמעלה מבריאה (בזמן מתן תורה) – קיימים גם בעבודתו הפרטית של איש ישראל:

השגה של מלאך כלל, ולכן, כל זמן שלא הראום שהאדם פועל זאת, לא הי' הדבר יכול להקלט אצלם].

ו. כבר דובר כמה וכמה פעמים²⁵ אודות דברי במדרש²⁶, אשר קודם מתן תורה היתה גזירה ש„עליונים לא ירדו לתחתונים” ו„תחתונים לא יעלו לעליונים”, ובשעת מתן תורה בטלה הגזירה ונעשה החיבור דעליונים ותחתונים.

ומזה מובן, שאף שאדם הראשון קרא והמשיך את שורש הנבראים למטה, וחיברם באופן כזה, ששם הנברא למטה יתאים לשרשו למעלה (וממילא – מעין זה – גם הנברא עצמו) – עדיין אין זה כערך ומעלת חיבור מעלה ומטה שנפעל ע"י ביטול הגזירה בשעת מתן תורה.

והביאור: אדם הראשון פעל את חיבור הנבראים עם שרשם ומקורם²⁷; דהיינו, עם בחינה זו באלקות שיש לה כבר שייכות לעולם, ויתירה מזו, כפי שנעשתה כבר שורש דנברא פרטי – חיבור השורר למטה עם פני שורר שבמרכבה.

אבל מתן תורה פעל „(אנכי) הוי' אלקיך”: „הוי'", שלמעלה לגמרי

(28) שעהיה"א פ"ז בשם הר"מ פ' פנחס (רנז, סע"ב).

(29) ראה לקו"ת במדבר טו, רע"ד. לקו"ש ח"ג שם (ע' 890 ואילך).

(29*) שבת פה, סע"ב.

(30) ולהיותו גם הוא נברא – „פעל” המענה שלו שהמלאכים בינו „ויראו” זה, משא"כ מענה הקב"ה, שלכן נאמר למשה שהוא דוקא יחזור להם תשובה (שבת שם).

ועפ"ז גם יתוסף ביאור כזה שדוקא רבה ב"נ יכול להכריע בקא מיפלגי במתיבתא דרקיע כו' קוב"ה כו' (ב"מ פו, א. לקו"ת תוריע ד"ה קא מפלגי).

(25) ראה בארוכה לקו"ש ח"ג ע' 776 ואילך. 887 ואילך. לקמן ע' 77. ועוד.

(26) תנחומא וארא טו. שמור" פ"ב, ג.

(27) וכן לאידך: החיבור לא הי' עם גשם הנברא עצמו (רק בשמו כו'). וב' הענינים תלויים זכ"ז, כי מכיון שההמשכה היתה רק משורש הנבראים לכן אין בכוחה להחזיר גשם הנברא – ראה בכ"ז לקו"ש ח"ג שם. ח"ה ע' 88. ועוד.

הבהמית; והאפשריות על זה ניתנה במתן תורה³⁵: עי"ז שאז בטלה הגזירה^{35*} המבדילה בין עליונים ותחתונים בכללות כנ"ל, נפעל ביטול הגזירה בין ה"עליונים" וה"תחתונים" ב"עולם קטן זה האדם"³⁶, כך שיוכל להיות היחוד בין הנפש האלקית והנפש הבהמית.

וע"ד שכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר באגרת³⁷, אשר רעב הגוף ללחם גשמי בא מרעבונה של הנשמה לניצוץ האלקי שבמאכל, היינו, שגם הענינים הגשמיים והטבעיים השייכים לכאורה רק לגוף (ולנפש הבהמית), קשורים הם לנשמה, ועד שברעבון הטבעי של הגוף בא לידי ביטוי, בפנימיות, רעבון הנשמה.

ט. אבל לאידך גיסא, הגם שתכלית הביטול בנפש הבהמית נפעל עי" (יחודה עם) הנפש האלקית כנ"ל, אין זה אמיתית ושלמות הבירור של הנפש הבהמית, מאחר שביטול זה אינו מצד הנפש הבהמית גופא, אלא מצד הגילוי דנפש האלקית בתוכה.

ועד"ז בנוגע לעולם בכלל: הכוונה העליונה "לעשות לו ית' דירה בתחתונים" הרי היא, שה"תחתונים" ייעשו דירה לו ית' (לא מצד ענין שפועל עליהם, "מבחוץ", אלא מצד

מבואר בחסידות³¹, שענין ברכות קריאת שמע, שבהן מדובר אודות עבודת המלאכים וכו', הוא הכנה לעבודה דקריאת שמע: כדי שיוכל האדם לקיים, "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך", היינו שגם הנפש הבהמית תבוא לאהבת ה'³², יש להסביר לה תחילה, שבאמת אין היא מנגדת לקדושה, שהרי השורש שלה הוא מן המלאכים וכו' אשר עבודתם היא "ברעש גדול" וכו' וכו', ודבר זה פועל בנפש הבהמית ביטול לקדושה.

ולכאורה אינו מובן: מהי התועלת בהסברה לנפש הבהמית אודות מעלת שרשה, בשעה שבירידתה למטה בפועל היא בצירוף המנגד לקדושה?

אלא הענין הוא, כנ"ל, שדבר זה הוא בכחו של אדם הראשון, שפעל את החיבור של הנבראים עם שרשם, עד שכאשר "מזכירים" לנפש הבהמית את שרשה, פועל בה הדבר ביטול לקדושה.

ח. אמנם, ביטול זה בנפש הבהמית, עי"ז ש"מזכירים" לה את שרשה כנ"ל, הוא רק ביטול הנברא, מאחר שגם שרשו הוא רק ממלאכים וכו' שיחד עם ביטולם לאלקות הרי הם מכל מקום נבראים³³;

וכוונת ירידת הנשמה למטה היא, שיהי' יחוד הנפש האלקית (שהיא חלק אלקה ממעל ממש³⁴) עם הנפש

35) ראה תו"א (סו, רע"ב) לקו"ת (מטות פו, ד), דע"י התורה עושה שלום בפמליא של מטה (סנה' צט, ב), בין נפה"א ונפה"ב.

35*) גם מלשון "גוזר ים סוף" (תהלים קלו, יג).

36) ראה תנחומא פקודי ג (בתחילתו). תקו"ז תט"ט בתחילתו (צ, א). ועייג"כ אדר"ג פל"א. ועוד.

37) וראה כתר שם טוב סו"ס קצד.

31) תו"א ל, סע"ב. לקו"ת ויקרא ב, ב. ד"ה וילך איש תרס"ו. ובכ"מ.

32) כמרז"ל (ברכות נד, א במשנה), בכל לבבך בשני יציריך".

33) כמרז"ל: נבראו ביום ב' וי"א ביום ה' (ב"ר פ"א, ג).

34) תניא רפ"ב.

י"ד. ע"ד המבואר לעיל בענין קריאת השמות ע"י אדם הראשון, אשר: (א) הגם שהחיות דכל נברא מצויירת לפי שרשו, אעפ"כ, כדי שהדבר יורגש בנברא, היתה נחוצה המשכה נפרדת ע"י עבודת אדם הראשון; ואשר (ב) דבר זה נפעל ע"י קריאת השמות זאדם הראשון, שגילתה את הקשר בין השם וחיות הנברא לשרשו;

עד"ז (ובמכלשכן וקל-וחומר) הוא בנוגע לביטול שבדצ"ח מצד שרשם בעולם התהו: (א) נדרשת נתינת כח (ועבודה) נפרדת כדי שיורגש בהם שטבע הביטול שלהם בא מצד הביטול דשרשם לאלקות; (ב) חיבור הדצ"ח עם שרשם בעולם התהו קשור עם ענין השם, אשר הוא הצנור המקשר אותם לשרשם.

וי"ל, שזהו הענין במה שמאריך כ"ק אדמו"ר מוה"ר ש"ר במאמרים מלפני מאה שנה⁴² אודות הפלאת הביטול שישנו בעולם התהו, ומבאר, שאפילו התוקף שישנו במדריגה זו (אשר מצד זה אירעה שם שבירת הכלים: „וימלוך – ועי"ז – וימת") אינו ענין של ישות ח"ו, אלא אדרבה: הדבר בא כתוצאה מעוצם הדביקות „בא"ס יש האמיתי"⁴³; ומקשר זאת לזה שעולם התהו נקרא בשם בהמה – „נוטריקון בה מ"ה", ואילו עולם התיקון נקרא אדם, אשר

ענינם גופא³⁸. ומזה מובן שהביטול הנפעל בעולם מצד המשכת האלקות ע"י תורה ומצוות, אף שביטול זה נפעל ב„תחתונים" גופא (מאחר שבטלה הגזירה בין עליונים ותחתונים), הנה ביטול זה הוא מצד ה„עליונים", ואינו הענין דדירה לו ית' בתחתונים בשלימותו – שהוא (גם) מצד התחתונים עצמם.

ותכלית הכוונה היא, שיהיו ב' המעלות: שהביטול יהי' בתכלית, ויחד עם זה, שיהי' מצד העולם גופא.

ויובן ע"פ הידוע³⁹ ששורש הדצ"ח הוא מעולם התהו, למעלה משורש המדבר שהוא מעולם התיקון; ומעלה זו דשורש דצ"ח למעלה ניכרת ובאה לידי ביטוי גם במציאותם כאן לחסיה. וכטעם המבואר בחסידות⁴⁰ לכך שלבמות יש טבע של הכנעה וביטול (שאינו באדם) – ע"ד הכתוב⁴¹ „ונער קטן נוהג במ" – שהוא מפני ששרשם הוא מעולם התהו, שהביטול בו נעלה יותר מהביטול דעולם התיקון, ובלשון החסידות: אורות מרובים.

וזהו הביטול האמיתי שנפעל בעולם – מצד העולם גופא, שע"י „ותורה אור" מאירים את העולם ומגלים את האמת, שעמידת העולם בביטול למין האדם היא מצד זה ששרשו הוא בתכלית הביטול לאלקות.

38) ראה גם לקו"ש ח"יב ע' 73.

39) ראה בארוכה תו"א סה, ד ואילך. לקו"ת צו (ג, ב ואילך). אמור ביאור לד"ה והניף הכהן. ובכ"מ.

40) לקו"ת אמור ד"ה והניף הכהן פ"א. סידור רמב, א. תו"ח וישלח ד"ה וישלח פ"ג. ועוד.

41) ישע"י יא, ו.

42) המשך ר"ה תרל"ב (מאה שנה מזמן אמירת השיחה).

43) „כי איידי טרדיי בבחי' א"ס העצמי לא פליט להיות בבחי' השפעה כו". וראה ג"כ תו"ח בראשית כו, ריש ע"ב. אוה"ת נשא ע' רנד. תו"ש ע' 71. ועוד.

ה"אדם", אשר "אתם קרויין אדם"⁴⁶,
 "אדמה לעליון"⁴⁷;

ולכן מפרט כ"ק אדמו"ר מוהר"ש
 במאמר חסידות (גילוי פנימיות התורה
 כאן למטה), שעוצם הביטול דעולם
 התהו קשור עם שם בהמה, ועי"ז הרי
 הוא ממשיך ומגלה את פנימיות שם זה
 בבהמה שלמטה, שטבע הביטול שלה
 (בפנימיות) הוא הביטול (דשרשה) ליש
 האמיתי⁴⁸ – "בה מ"ה";

וכיון שגם התוקף דשרשו בא
 מעוצם ביטולו ליש האמיתי, לא יתכן
 שיהי ח"ו מנגד אמיתי ל"אדם", "אתם
 קרויין אדם", ואדרבה, העולם עומד
 בתכלית הביטול לשמש את בני ישראל,
 עד שנעשה דירת קבע לו ית' –
 למהותו ועצמותו ית'.

(משיחת יום שמו"ת תשל"ב)

הוא רק בגימטריא מ"ה, לפי שבעולם
 התהו הביטול (מ"ה) ליש האמיתי
 הוא בגילוי (ולא רק באופן של
 "גימטריא"⁴⁴), והוא "בה מ"ה", "מ"ה"
 בעצם.

וי"ל, שהענין בזה הוא: אין ענין
 יוצא מידי פשוט, ובפשטות "בהמה"
 הוא שם המין של בעלי חיים כאן
 למטה. ומזה מובן, שענין "בה מ"ה"
 קיים לא רק בעולם התהו, אלא גם
 בבהמה למטה (וכפי שהובא לעיל,
 שדוקא בבהמות ישנו טבע ההכנעה
 והביטול, מצד שרשם בעולם התהו).

אבל כיון ש"עולם" הוא (מלשון)
 העלם והסתר⁴⁵, הרי גם ענין זה
 – שהביטול דבהמות נמשך מהביטול
 בשרשם בעולם התהו – הוא בהעלם
 והסתר; עד שיתכן, שנבראים אלו
 גופא הנמשכים מעולם התהו יראו
 דוקא תנועה של תוקף והתנגדות כנגד

46 יבמות סא, רע"א.

47 נסמן לעיל הערה 20.

48 ולהעיר מהידוע דיש הנברא מציאותו
 מיש האמיתי דוקא – ראה ביאורו בשלח מג, ג
 ואילך. ד"ה ולקחתם לכם תרס"א.

44 ראה שעהייה"א ספ"ז (פד, ב).

45 לקו"ת שלח לו, ד. רד"ה על ג' דברים
 הש"ת.

